

NAGY GÁSPÁR

Csak az első havat

„És hallgatom a híreket...” (J. A.)

Egyedül sodródik a szó
 mint valami nyomjelző lövedék
 s látszólag még minden rendben
 ha így-úgy összeáll a kép
 bár alkalmasint vibrál szegény
 elhagyná már fölőselegét
 tapintható mégis így lesz
 tapintható és alattomos

Valahogy a hallhatón túl
 az álcázott világ letérdel
 és kibomlik sóvár-egészen
 csupán gyertyalángnyi éle
 mint nyári lobogás szikéje
 úgy hasít minden hazugság
 fekélylő-sötét szövetebe
 a hallhatón túli jó hír

Amit álcákkal takartak volna
 és ágyad körül hajszolták
 a szomorúság angyalait
 hogy ne legyen álmod
 ne legyen nyugovásod
 hallgasd a hanyatló birodalom
 rikácsoló-selypegő kakaduit
 de te nem hallottál semmit
 csak az első havat még hullása előtt

Mielőtt még

Magyarázatul N. R. A.-nak

Mielőtt még megvakulunk
 mielőtt még megáll a szív
 mielőtt még visszalövik
 az utolsó startot is
 mielőtt még sorban elmegyünk
 kiszökünk bőrünkéből

*kilopódzunk egy ajtón
 akár száználmas tolvajok
 s egy buja parkon át
 aztán hajnali sivatagos
 mezőkön keresztül
 eljutunk ama fénylő útig
 ahonnan többé nincs visszafordulás*

*És ott a szétgyötört
 nagy Limousinban
 (melyből sáros talyiga lett)
 már nincsenek félszavak
 már nincs semmi kapkodás
 már félgondolatok sincsenek
 bár félúton járunk talán
 Salt Lake City és Long Island között
 a nagy egészről van álmódás*

*Hogy gyorsan vissza az anyaölbe
 mint bõmbõlõ véres-csatakos csecsemõ
 vissza anyánk lávázó drága kráterébe
 1949 volt és megszülettem – rémisztõ idõ
 jött s azóta keresztül-kasul returban
 úton vagyok de többnyire útban
 valakinek – valakikhez érkezni indulok,
 s aztán búcsúzkodás gyomverte udvaroktól
 miközben Dean Moriartyval álmodom*

*Megbeszélem nevezetes randevúmat
 a The Viking Press rozsdafoltos ajtajánál
 tízévesen világgá futhatok akár a tej
 futok futok azóta is sebesen
 köhécseléssel leforrázott tüdővel*

*Mielõtt még minden miután lesz
 mielőtt már minden sejtjeiddé épül
 addig kéne arról a nagy útról
 csöndesen beszélni...*